

Udtryk — en Smudskonkurrence med de Forretninger, der indehaves af enkelte Personer. Men jeg tror, det maa indrømmes, at det altid vil have sine Vanskeligheder at finde den Indkomst, som skal beskattes. Nu skal jeg ikke tale om Brugsforeninger, for jeg havde nær sagt, at det der er i den Grad vilkaarligt, hvad man lader blive Overskud — man kan i de fleste Tilfælde sørge for, at der ikke bliver noget videre Overskud. Men maa jeg nævne et saadant Forhold — som jo selvfølgelig maatte tages med — som dette, at et Andelslagteri har et eller flere Udsalg i en By. Jeg tror, det er den Slags Udsalg, som man f. Eks. fra Slagternes Side finder ere en ufin Konkurrence, som man burde komme bort fra ved Beskatningen. Men nu spørger jeg: hvad er Overskuddet ved et eller flere af de af et Slagteri etablerede Udsalg i en By? Det er jo ikke Slagteriets Overskud som saadant, man vil have beskattet. Det maa da være det, der er indtjent paa det eller de Udsalg, Slagteriet har etableret. Men det drejer sig her om Varer, der ere indleverede fra Slagteriet, om Affald fra de Svin, som Andelshaverne have ladet behandle i Fællesskab, og som derefter ere sendte til England, eller hvor de nu ere afsatte. Selvfølgelig maa det paalægges Slagterierne at lade føre Bøger — og det gøre de ogsaa i Forvejen, saa meget kender jeg dog til det. Men ogsaa der er det ret vilkaarligt, hvad Overskud der fremkommer. Jeg nævner dette som et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er i det hele taget at faa fat i det, som skal beskattes. Men dobbelt vanskeligt er det, saa længe vi ikke have nogen som helst faste Regler for Regnskabsførelse og sligt for Brugsforeninger og Andelsforetagender i det hele taget. Derfor har jeg henvist til, at vi i den nærmeste Fremtid komme til at beskæftige os med Lovregler baade for Aktieforetagender og Andelsforetagender. Og naar vi have faaet dem, kunde det være, der kunde være mere Mulighed for at faa faste Regler for Beskatningen, hvad jeg skal være meget villig til, men hvad jeg synes har saa overordentlig store Vanskeligheder nu. Ganske vist er det let nok at sige som Kommissionen, at de skulle beskattes — jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod Kommissionen —, men noget andet er det, naar man skal udfinde de Regler, hvorefter en saadan Beskatning skal foretages. Og det er Vanskeligheden derved, som har gjort, at jeg har anset det for rigtigt at lade dette hvile hellere end maaske lade hele Sagen strande paa Vanskelighederne ved et Spørgs-

maal, der alligevel ikke kan siges at være saa stort, at man af Hensyn til dets Løsning burde lade det øvrige ligge.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) gjorde Rede for det uheldige Forhold, der vil opstaa, for saa vidt angaar Erhvervsskatten, mellem København og Frederiksberg. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er allerede for Tiden overordentlig uheldigt, og at naar den større Kreds, som Forslaget gaar ud paa at inddrage under Erhvervsbeskatningen, kommer med, bliver det endnu vanskeligere, og saa bliver det navnlig for Frederiksberg en meget følelig, jeg kunde fristes til at sige en alt for følelig Beskatning til Københavns Kommune. Men Forholdet har jo ogsaa ligget klart belyst for Kommissionen, idet Frederiksbergs — jeg ved ikke, om jeg maa sige Førstemand paa dette Omraade har siddet baade i Kommissionen og i den paagældende Sektion, der har behandlet Spørgsmaalet. Det er altsaa ikke saaledes, at Kommissionen har undladt at sætte en særlig Bestemmelse ind her paa Grund af, at den ikke har været opmærksom paa Forholdet, tværtimod, og jeg har da fundet, at naar Kommissionen ikke har dristet sig til at foreslaa andre Regler, vilde det se lidt mærkeligt ud, om jeg dristede mig til at gøre det. I Virkeligheden finder jeg, at det vilde være fuldt forsvarligt, om man ophævede Bestemmelsen om mellemkommunal Beskatning, for saa vidt angaar København og Frederiksberg; men om det kan lade sig gøre, efter at de mellemkommunale Beskatningsregler allerede have været gældende i nogle Aar og ogsaa have været praktiserede imellem Frederiksberg og København, anser jeg for tvivlsomt. Men hvis man kan naa til Enighed om, at vi ligefrem skulle sige i Loven, at de i § 10 indeholdte Bestemmelser om mellemkommunal Beskatning ikke gælde Forholdet mellem København og Frederiksberg, skal jeg være meget villig til det. Hvis man ikke tør gaa til det, altsaa til at stryge den Bestemmelse, man har haft hidtil, kunde jeg tænke mig, at man hjalp paa det ved at sige, at medens der ellers er det Forhold: $\frac{1}{3}$ til Opholdskommunen og $\frac{2}{3}$ til Erhvervskommunen for alle andre Kommuner, skal det for Københavns og Frederiksbergs Vedkommende være maaske $\frac{1}{2}$ imod $\frac{1}{2}$, eller hvad andet man nu kunde sætte, som efter de foretagne Beregninger tilnærmelsesvis vilde give det samme Beløb, som nu ydes fra Frederiksberg til København. Hvis man kunde finde noget i den Retning, er jeg tilbøjelig til at tro, at man